

приймати дзвінки від любых sip-абонентів та зі звичайних телефонів. (Програмним телефонам можна призначати прямі міські телефонні номери). При цьому, користувачеві (студенту) не потрібна друга телефонна лінія або переривання роботи в Інтернеті, необхідно лише завантажити невелике клієнтське програмне забезпечення, яке зазвичай можна знайти на тій же WEB-сторінці, і яке встановлюється автоматично. З іншого боку WEB-телефон дозволяє викладачу (методисту) відповідати на питання та одночасно демонструвати WEB-сторінки дистанційних курсів, передавати необхідну навчальну інформацію, покращуючи тим самим якість освітніх послуг.

Вартість такого зв'язку на порядок менше вартості телефонного дзвінка по звичайних телефонних лініях. Особливо велика ця різниця для міжнародних переговорів.

Крім того, IP-телефонія вносить абсолютно нові аспекти до використання сфери телекомунікацій для якісної освіти: аудио- і відеоконференції, одночасний доступ до різних застосувань дистанційних курсів, швидкий пошук абонента (необхідного викладача або методиста) та інші, що безперечно свідчить про доцільність її використання для дистанційного навчання та управління в сучасному університеті.

Список використаних джерел

1. Козак І. А. Інформаційні технології віртуальних організацій : навч. посіб. [Текст] / І. А. Козак. – К. : КНЕУ. – 2005. – 336 с.
2. СМІ: бизнес уходит в Интернет [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://biznesqid.com.ua/3692.html>.
3. Предприятия все больше используют соцсети для развития бизнеса [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://intemetua.com/2012/03/14/>.

СУЧАСНІ ПРОБЛЕМИ УПРАВЛІННЯ ІНТЕГРАЦІЙНИМИ ПРОЦЕСАМИ ТОРГОВЕЛЬНИХ ПІДПРИЄМСТВ

*Вергал К. Ю., к. е. н., доцент кафедри економічної кібернетики
ВНЗ Укоопспілки «Полтавський університет економіки і торгівлі»*

Функціонування торговельних підприємств у вигляді різних інтеграційних об'єднань є поширеною формою торгівлі на Заході, де близько 90 % торгового обороту припадає на торговельні мережі, найбільші з яких нараховують до кількох тисяч магазинів [1, с. 28]. Україна та-

кож не є виключенням: відповідно до досліджень консалтингової компанії GT Partners у 2012 зростання кількості нових продуктивних мережних магазинів на 7–10 % порівняно з минулим, сукупна кількість торгових точок країни на кінець 2012 року склала 2850 магазинів. Все це свідчить про те, що в умовах загрози вторгнення на вітчизняний ринок глобальних мережних операторів, вітчизняні торговельні підприємства намагаються інтенсивно мобілізувати свої ресурси та виробити нові стратегії, зокрема і інтеграційного розвитку.

Інтеграція торговельних підприємств являє собою форму співробітництва економічно і юридично самостійних підприємств, що має на меті більш повне задоволення попиту на необхідні матеріальні ресурси та послуги і підвищення ефективності своєї діяльності. Об'єднання торговельних підприємств дозволяє отримати ряд переваг, що досягаються за рахунок формування привабливого асортименту за конкурентоспроможними цінами; зниження витрат на транспортні перевезення, диверсифікація видів діяльності з урахуванням підвищення ефективності; зниження витрат на одиницю товару за рахунок економії на витратах зі стимулюванню збуту тощо, централізована обробка замовлень.

Однак, відповідно до досліджень, проведених Р. С. Беспаловим, відсутність відповідного методичного інструментарію щодо управління інтеграційними процесами інтегрованих торговельних об'єднаннях, а отже фрагментарність такого управління, стає причиною появи наступних проблем [2, с. 11]:

- конфліктуючі один з одним стратегічні цілі всередині інтеграційного об'єднання;
- дублювання зусиль і, отже, низька продуктивність;
- низька швидкість інформаційних потоків;
- ускладнена координація бізнес-процесів;
- високий ступінь невизначеності в роботі ланцюгів поставок;
- низька якість стратегічного планування;
- нераціональне використання ресурсів та наявність зайвих адміністративних процедур.

Отже, враховуючи складність інтеграції та їх взаємозв'язок з усіма сферами функціонування торговельних підприємств, для уникнення зазначених проблем важливим є забезпечення системного управління інтеграційними процесами в усіх її площинах, зокрема щодо забезпе-

– стратегічної інтеграції – створення ефективної інтегрованої системи управління, здатної забезпечити адаптацію підприємств, визначення стратегічних аспектів їх взаємодії та узгодження їх стратегій розвитку, створення єдиної маркетингової стратегії.

– функціональної інтеграції – узгодження та управління бізнес-процесами у межах новоствореного інтеграційного об'єднання;

– інтеграції ресурсів – збалансоване управління спільними ресурсами торговельних підприємств, орієнтоване на безперервну їх оптимізацію.

– технологічної інтеграції – розробка єдиної технології матеріального потоку торговельного підприємства;

– інформаційної інтеграції – полягає в активному обміні інформацією про параметри інтеграційного об'єднання, централізації інформації, створенні спільних систем збору, зберігання інформації, узгодженні параметрів існуючих інформаційних систем (формати представлення, протоколи передачі даних і т. д.) на підприємствах-партнерах по ланцюгу поставок.

Список використаних джерел

1. Войцеховский О. Экономичный супермаркет – будущее российской розничной торговли // Витрина. – 2000. – № 1. – С. 28–30.
2. Развитие сетевых торговых структур в интегрированных товаропроводящих системах : автореф. дис... канд.экон. наук : 08.00.05 / Роман Сергеевич Беспалов; МГТЭУ. – М., 2006. – 24 с.

МОДЕЛІ ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ ДЖ. ФОРРЕСТЕРА І В. ЛЕОНТЬЄВА

*Власов В. І., д. в. н., д. с-г. н., професор, головний науковий співробітник
ННЦ «Інститут аграрної економіки» НААН, м. Київ*

Першим, хто застосував математичні моделі оцінки розвитку економіки з використанням комп'ютерних технологій був відомий американський аналітик-системник Дж. Форрестер [1], який у світову модель розвитку ввів чотири параметри: перенаселеність, нестача природних ресурсів, зростання рівня забрудненості і нестача продуктів. Аналіз отриманих результатів дозволив йому зробити такі висновки:

– зростання чисельності населення повинно бути контрольованим;

– зростання відносної щільності населення призводить до зменшення площі землі, придатної для сільськогосподарського виробництва і зниженню, відповідно, рівня харчування.

Останній висновок наочно демонструють дані моделі, коли населення подвоюється кожні 50 років за наявності у нього 24 млрд умовних одиниць землі і відносному рівні харчування у 135 одиниць. Природно, що це тільки модель, але вона достатньо чітко показала коли настає злам у рівні забезпечення людини продуктами харчування внаслідок катастрофічного зменшення площі земель аграрного призначення. При цьому, на думку Дж. Форрестера зникнення сільськогосподарських угідь маскується зростанням продуктивності одиниці площі за рахунок механізації, іригації, застосування пестицидів і селекції нових сортів, тобто запровадження новітніх технологій, успіх яких «нашу залежність от природних ресурсів, предохраняя нас от одного удара судьбы, может сделать жертвой другого (катастрофы вследствие загрязнения)».

Іншими словами модель Дж. Форрестера свідчить про те, що людство повинно враховувати той беззаперечний факт, що може підійти час, коли наша планета не витримає експоненціально зростаючу чисельність населення. Пізніше ці підходи були розвинуті учнями Дж. Форрестера [2].

Через кілька років після цього за замовленням ООН група її експертів на чолі з лауреатом Нобелівської премії В. Леонт'євим підготувала доповідь «Будущее мировой экономики» [3], застосувавши набагато складнішу комп'ютерну модель. Відповідно до методологічних підходів колектив експертів розподілив Всесвітню економіку на 15 регіонів. Крім того, кожний регіон був описаний через 45 секторів економічної діяльності: в сільському господарстві – продукція тваринництва, зернові і білкові культури та коренеплоди; по природних ресурсах особливий акцент був зроблений на мідь, боксити, нікель, цинк, свинець, залізну руду, нафту, природний газ і вугілля; промисловість була розподілена на 22 сектори – переробна індустрія, первинні метали, текстильна промисловість, виробництво добрив, різні галузі машинобудування і виробництва, обладнання. Крім того, окремо розглядалися підприємства громадського харчування, будівництво, торгівля, послуги, транспорт і зв'язок. У моделі було також описано викид восьми типів забруднюючих середовище речовин і п'ять видів діяльності щодо його очищення.